

[Poul Møller.]

en lav husleje. Derfor kan der ikke blive tale om en afvikling af restriktionerne. Har jeg uret, vil jeg gerne vejledes.

Vi er overbevist om, at kun en friere konkurrence i byggeriet med færre restriktioner kan fremkalde den billiggørelse og rationalisering af byggeriet, vi har brug for. Byggeriets virkelige flaskehalse er uden tvivl de offentlige kontorer, de kontorer, der er optaget af at regulere byggeriet, af at ændre dets tegninger, stille nye krav til projekterne eller henlægge dem i syltekrukken. Når boligministeren i Forum erklærer, at huslejekontrollen i nybyggeriet skal udøves således, at kun kostprisen dækkes, er jeg bange for, at han vil få endnu mindre konkurrence i byggeriet, for så vil han sætte mange af de private bygherrer uden for byggeriet. Nu ved jeg godt, at mange medlemmer i denne sal siger, at der skal ikke tjenes på byggeriet. Men hvis en tekstilfabrikant ikke må tjene på sine produkter, men skal sælge dem til kostprisen, holder han op med at producere tøj, og så bliver vi fattigere. På samme måde med byggeriet. Ingen vil være interesseret i at billiggøre det, hvis ikke de kan opnå en andel i rationaliseringsgevinsten, og ingen private vil kaste sig ud i byggeprojekter, hvis ministeren for byggeri og boligvæsen på forhånd erklærer, at de ikke må tjene noget på det.

På endnu et område synes regeringens politik derfor at være forfejlet, og i praksis vil den fjerne sig fra de mål, den har sat sig. Dette forstærkes yderligere, fordi regeringen — så vidt jeg kan se udelukkende af politiske grunde — skubber en husleje-revision fra sig. Man vil forhøje lejen i nogle enkelte større lejligheder, men ellers vil man forlænge 1958-loven, skønt man — også den højtærede boligminister for halvandet år siden — sagligt har erkendt, at en revision er nødvendig både af boligpolitiske og af nationalekonomiske grunde. Men statsministeren sætter kikkerten for

det blinde øje. Regeringen opgiver ganske enkelt at føre en saglig huslejepolitik. Den vil lade stå til, og den kan ikke undskylde sig med manglende tid, for siden efteråret 1959 har den vidst, at lejeloven udløber i marts 1964. Dette er en utilgivelig fejl. Vil man have regeringsmagten, må man også ville regere. Man kan ikke både ville have magt og være så magtesløs, som denne regering er.

Efter vort skøn viser alle disse forhold: bruddene på omsforliget, opkrævningen af den bundne opsparing, regeringens indre strid om prisstoppet, dens eksemPELLØSE lovjaskeri med tvangsopsparingsens terminer, dens jordlovsfiasko, dens manglende evne til at præstere en ny jordlovspolitik, dens fuldstændige mangel på en arbejdsmarkeds-politik, dens forfejlede målsætning i skattepolitikken, dens udskyden af de skattepolitiske mål, vi kunne enes om med en højere proportionalgrænse og en øget beskatning af forbruget, dens tidligere fejl i opsparingspolitikken, dens manglende overblik over statsfinanserne, dens alt for sene erkendelse af, at det er nødvendigt at udbygge og fastlægge prioritetsordenen for de store anlægsopgaver, der nu presser sig så voldsomt på, og den usikkerhed, der præger dens boligpolitik efter 10 års regeringstid, alt dette viser, at landet ikke længere har råd til at have denne regering.

Efter det, vi har oplevet i de senere år, og efter den usikkerhed, vi har været vidne til i de sidste dage, har vi ingen tillid til, at regeringen evner at løse landets problemer, og til at den vil være i stand til at lede et positivt og frugtbart samarbejde i det høje ting.

Landet trænger til et regeringsskifte, så friske kræfter kan afløse dem, der er kørt træt.

Helge Larsen: Det ærede medlem hr. Erik Eriksen sluttede sit indlæg her med at stille et forslag til dagsorden, et meget bombastisk forslag, der også — forekommer